

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 3

Divendres, 11 d'agost de 2006

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 4

Í N D E X

Sol·licitud de compareixença

del delegat del Govern de l'Estat perquè informi de les actuacions dutes a terme per abordar les conseqüències derivades de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 356-00580/07) (retirada) (p. 3)

Proposta de resolució

sobre les conseqüències dels greus fets succeïts a l'aeroport de Barcelona el 29 de juliol de 2006 i sobre les gestions perquè la Generalitat assoleixi el traspàs efectiu de la gestió integral de l'aeroport esmentat (tram. 250-01220/07) (p. 4)

Proposta de resolució

sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre les gestions per a traspassar-ne a la Generalitat la gestió integral (tram. 250-01221/07) (p. 6)

Proposta de resolució

sobre les gestions per a normalitzar l'activitat de l'aeroport de Barcelona amb motiu de la vaga del 28 de juliol de 2006 i sobre el rescabament als afectats (tram. 250-01222/07) (p. 7)

Proposta de resolució

sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre les gestions per a traspassar a la Generalitat la gestió compartida d'aquest aeroport i la gestió integral dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell (tram. 250-01223/07) (p. 9)

Proposta de resolució

sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre el desplegament de l'article 140.3 de l'Estatut pel que fa a la gestió dels aeroports situats a Catalunya (tram. 250-01224/07) (p. 11)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higiní Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sr. Ramon Camp i Batalla, vicepresident segon; Sr. Joan Boada i Masoliver, secretari primer, i Sra. Anna Miranda i Torres, secretària segona. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Corominas i Díaz, Sra. De Gispert i Català, Sr. Mas i Gavarró, Sr. Orriols i Sendra, Sr. Pelegrí i Aixut i Sr. Puig i Godes, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Carretero Romay, Sr. Ferran i Serafini, Sra. Mas i Morillas, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Rodríguez Cara, i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bonet i Revés, Sr. Carod-Rovira, i Sra. Llansana Rosich, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Luna i Vivas, Sr. Piqué i Camps i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

També són presents en aquesta sessió els diputats i la diputada Sr. Espadaler i Parcerisas, Sr. Rull i Andreu i Sra. Ribera i Garíjo, del G. P. de Convergència i Unió; Sr. Estradé i Palau, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre les conseqüències dels greus fets succeïts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre les gestions perquè la Generalitat assolixi el traspàs efectiu de la gestió integral de l'aeroport esmentat. Tram. 250-01220/07. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Tramitació de la Proposta de resolució. (Text presentat: BOPC 373, 6)

2. Proposta de resolució sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre les gestions per a traspassar-ne a la Generalitat la gestió integral. Tram. 250-01221/07. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Tramitació de la Proposta de resolució. (Text presentat: BOPC 374, 3)

3. Proposta de resolució sobre les gestions per a normalitzar l'activitat de l'aeroport de Barcelona amb motiu de la vaga del 28 de juliol de 2006 i sobre el rescabament als afectats. Tram. 250-01222/07. Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Tramitació de la Proposta de resolució. (Text presentat: BOPC 374, 3)

4. Proposta de resolució sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre les gestions per a traspassar a la Generalitat la gestió compartida d'aquest aeroport i la gestió integral dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell. Tram. 250-01223/07. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Tramitació de la Proposta de resolució. (Text presentat: BOPC 374, 4)

5. Proposta de resolució sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre el

desplegament de l'article 140.3 de l'Estatut pel que fa a la gestió dels aeroports situats a Catalunya. Tram. 250-01224/07. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Tramitació de la Proposta de resolució. (Text presentat: BOPC 375, 3)

El president

Molt bon dia. Comença la sessió.

————— Modificació de l'ordre del dia

————— **Sol·licitud de compareixença del delegat del Govern de l'Estat perquè informi de les actuacions dutes a terme per abordar les conseqüències derivades de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006** (tram. 356-00580/07)(retirada)

El primer punt de l'ordre del dia és, i a sol·licitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, una proposta d'alteració de l'ordre del dia per incloure un nou punt, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, que seria el debat i votació, d'acord amb l'article 59 de la Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya tenint en compte els articles 65, 66, 67 del Reglament del Parlament, de la sol·licitud de compareixença del delegat del Govern de l'Estat, davant la Diputació Permanent, per informar sobre les actuacions dutes a terme per fer front a les conseqüències derivades de la vaga que ha afectat l'aeroport internacional del Prat el passat 28 de juliol del 2006.

Abans de donar la paraula al senyor Artur Mas, que és qui farà... (*Veus de fons.*) Senyor Felip Puig...? (*Veus de fons.*) Doncs, abans de donar la paraula al senyor Felip Puig, que és qui farà la defensa d'aquesta alteració de l'ordre del dia, jo crec que estic en l'obligació institucional de comunicar-los que he tingut una conversa fa uns moments amb el delegat del Govern, atès que ja hi ha una petició de compareixença feta d'aquest càrrec institucional, que es va aprovar en la darrera Diputació Permanent, que li vaig enviar una carta, i que, en tot cas, ha manifestat la seva disposició a comparèixer.

Haurem de quadrar agendes, en funció, no només dels compromisos institucionals del Parlament, sinó també dels compromisos institucionals i de les gestions corresponents que el delegat del Govern hagi de fer en el seu moment, però, em fa l'efecte que aquesta informació vostès l'havien de saber.

El senyor Puig, té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Sí, gràcies, senyor president. En tot cas, per justificar la presentació d'aquesta petició atenent que quinze dies després dels fets que han provocat la segona, ja, convocatòria d'aquesta Diputació Permanent i segurament una tercera amb aquesta compareixença, però quinze dies sense cap resposta per part de la Delegació del

Govern, onze dies després que s'hagués sol·licitat formalment en el Registre del Parlament, deu dies després de la situació que ja es va produir en aquesta Diputació Permanent en què es va aprovar la compareixença del delegat del Govern.

I, finalment, cinc minuts abans que s'inicia aquesta segona convocatòria, doncs, no havíem tingut cap resposta per part de la Delegació del Govern. Entenem que si políticament no hi havia hagut una resposta positiva, doncs, vàrem creure necessari de presentar en el marc del nou Estatut que ha entrat en vigor abans-d'ahir la nova petició entenent que el nou Estatut ja marca una clara obligació que els càrrecs públics de l'Administració de l'Estat hagin de comparèixer a petició d'aquest Parlament; però, entenent que s'ha produït ja aquesta confirmació, el nostre Grup, evidentment, retira aquesta sol·licitud i no la sotmet a la consideració d'aquesta cambra.

El president

Doncs, moltes gràcies. Per tant, si no hi ha cap més diputat que vulgui intervenir respecte a això, passàrem al següent punt de l'ordre del dia que és el debat i votació de les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris.

Proposta de resolució sobre les conseqüències dels greus fets succeïts a l'aeroport de Barcelona el 29 de juliol de 2006 i sobre les gestions perquè la Generalitat assoleixi el traspàs efectiu de la gestió integral de l'aeroport esmentat (tram. 250-01220/07)

D'acord amb l'article 146.3 del Reglament i atès que les propostes de resolució són relatives a una mateixa qüestió, procediríem a la seva acumulació en el debat. I, en primer lloc, té la paraula per presentar les seves propostes de resolució i també, si vol, per fixar posició respecte a les proposicions de resolució d'altres grups, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar la resolució que fa uns dies sobre l'aeroport del Prat, sobre la crisi de l'aeroport del Prat va presentar en aquest mateix Parlament el Grup de Convergència i Unió. Val a dir que fa quinze dies des dels fets lamentables de l'aeroport del Prat, i després de quinze dies no tenim cap resposta satisfactòria ni del Govern central ni del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Val a dir, també, que l'acció dels parlaments, del Parlament de Catalunya i del Parlament espanyol, de les Corts, és la que permet en aquests moments no tancar en fals una crisi que ha tingut greus conseqüències i que ha posat de manifest una actuació que no podríem pas qualificar de positiva per part dels governs, ni del Govern de Catalunya ni del Govern central. De fet, l'actu-

ció d'aquests dos governs ha estat una actuació nefasta vistes les conseqüències: quinze dies després dels fets del Prat encara avui no hi ha una resposta satisfactòria per part de ningú.

Avui votarem, en aquestes resolucions i també en la nostra, tres conceptes que em semblen que són fonamentals. Primer, la necessitat que hi hagi una reparació material i moral a les desenes de milers de persones afectades, gravíssimament afectades. No va ser una afectació menor, va ser una afectació greu i dura sobre les seves pròpies, diguem-ne, condicions personals. I, per tant, això requereix una reparació, hi insisteixo, material però també una reparació moral. Les resolucions van, algunes d'elles en aquest sentit.

Segon, es vota avui que hi ha governs que són directament responsables del que ha succeït. La responsabilitat no és només d'una companyia, també ho és d'una companyia però no només, perquè si al final una sola companyia pogués ser responsable d'un caos d'aquesta magnitud i no hi hagués més responsables vol dir que aleshores el sistema el tenim molt mal muntat. Això no és veritat. Hi ha més responsables a part d'una companyia. Hi ha més responsables a part d'Iberia, no?, i avui es vota que hi ha aquests més responsables i que aquestes responsabilitats s'han de saber exigir.

I, tercera cosa, votem també que hi ha d'haver un canvi de model urgent des del punt de vista de la gestió aeroportuària. Votem les tres coses.

Jo els anuncio, en nom de Convergència i Unió, que, a més a més, lògicament, de votar la nostra resolució, perquè inclou aquests tres punts essencials, nosaltres votarem totes aquelles resolucions que avui s'han presentat per part d'altres grups que poc o molt recullen també aquests elements que considerem absolutament centrals.

I, per tant, votarem a favor de la resolució d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya, del Partit Popular i, òbviament, de la pròpia de Convergència i Unió. I, lamentablement, no podem votar a favor de la resolució presentada pel Partit Socialista perquè no diu moltes d'aquestes coses que són absolutament centrals. Per exemple, no hi ha, a la proposta socialista, cap mena d'exigència de responsabilitat en els nivells governamentals. I això avui és absolutament inassumible. És una autèntica presa de pèl que avui es pretengui que no hi hagi responsables polítics després de la gravíssima crisi i del caos escandalós que va viure l'aeroport del Prat.

Qui pot no votar a favor d'això que he dit? Qui pot no votar a favor d'això? Quin grup avui pot no votar a favor d'aquestes tres coses que he dit: reparació material i moral, responsabilitats també polítiques, canvi urgent del model de gestió aeroportuària?

Jo demano, en aquest sentit, a tothom i especialment al Grup Socialista, una reflexió perquè voti a favor d'aquestes resolucions que inclouen aquests punts absolutament essencials.

Sobre el darrer punt, el canvi de model de gestió aeroportuària, dir que el setembre hi haurà l'oportunitat, no només avui en aquest Parlament, sinó que el setembre

tindrem l'oportunitat al Congrés dels Diputats de votar una altra proposta de resolució de Convergència i Unió que insta a concloure ràpidament en els pròxims mesos la Llei de traspàs de la gestió aeroportuària, en aquest cas, al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Jo espero que el mes de setembre, quan aquesta resolució es posi a votació al Congrés dels Diputats, tinguem el suport unànim dels partits polítics catalans, també del Partit Socialista, per poder posar fil a l'agulla d'un traspàs que a hores d'ara tothom entén i reclama com absolutament urgent. No només a hores d'ara, vull recordar en aquest sentit que quan es va fer la negociació de l'Estatut, durant aquests darrers mesos, aquest era un punt preacordat entre els partits catalans i el Partit Socialista i que algú es va fer endarrera, i aquest algú va ser el Partit Socialista. El qui es va fer enrere en aquell moment va ser el Partit Socialista en una cosa que estava preacordada el 19 de gener, i això ho sap tothom i en poden donar fe i en són testimonis els grups també que estan representats en aquesta mateixa cambra.

Per tant, jo reclamo, també, al Partit Socialista, en aquest cas, que faci honor als compromisos que hi havia assumits en aquell moment i que el setembre es voti afirmativament una resolució, en aquest cas, presentada per Convergència i Unió, que ens ha de portar a un traspàs ràpid, immediat i urgent de la gestió de l'aeroport del Prat.

Voldria, també, constatar que quinze dies després de la crisi de l'aeroport del Prat i de les greus conseqüències que se'n van derivar s'han produït alguns fets nous que em semblen absolutament reprovables. Per exemple, quan va assistir, quan va comparèixer el Govern de la Generalitat en aquest mateix Parlament se'ns va dir, per part de la consellera d'Interior, que s'havia ofert la intervenció dels Mossos d'Esquadra, i el delegat del Govern central després ho va negar. Són dos càrrecs institucionals i dos càrrecs del Partit Socialista. Qui menteix? –qui menteix? Menteix el senyor Rangel com a delegat del Govern quan va dir que la senyora Tura no li havia ofert aquesta col·laboració o menteix la senyora Tura en aquest Parlament quan va dir que sí que l'havia oferta la col·laboració dels Mossos d'Esquadra?

Algú ho ha d'aclarir això, perquè una mentida d'aquesta magnitud en un tema d'aquesta sensibilitat no pot quedar sense resposta. Jo espero amb avidesa que vingui el senyor Rangel aquí i que ens expliqui exactament què va passar. Perquè a hores d'ara el que sabem és això: que algú dels dos va mentir, i que menteixi la consellera d'Interior o el delegat del Govern central a Catalunya és molt greu en un tema, hi insisteixo, d'aquesta gran sensibilitat.

També hem sabut –també ho hem sabut– que quan se'ns va dir que el president de la Generalitat havia fet gestions immediates amb els ministres tampoc era veritat. Perquè segons el senyor Rubalcaba, ahir mateix, al Congrés de Diputats, sabem que el president de la Generalitat no va parlar amb els ministres fins l'endemà, hi va haver tot un dia sencer de crisi tremenda a l'aeroport del Prat sense que el president de la Generalitat parlés, no tan sols amb el president del Govern espanyol, ni tan sols amb un ministre, ni tan sols amb

la ministra directament responsable, en aquest cas, de tots aquests fets.

Per tant, escolti'm, jo arribo a la mateixa conclusió que fa uns dies enrere: aquí algú es tapa les vergonyes, algú es tapa les responsabilitats. I allò que dèiem: «El fet que aquí hi hagi un partit socialista que governa a tot arreu no és precisament la millor garantia de cara a l'interès de defensa dels ciutadans.» Perquè resulta que els governs socialistes a tot arreu –a tot arreu–, el que vol dir és que es tapen les vergonyes en detriment de l'interès dels mateixos ciutadans, en aquest cas, de les desenes de milers de ciutadans directament afectats.

La darrera cosa que volia dir, i això també està inclòs en les diferents resolucions que es presenten avui excepte en una d'elles, és que quinze dies després dels fets dramàtics del Prat encara ens preguntem, i suposo que molta gent es fa la següent pregunta: Qui se'n fa políticament responsable? Qui se'n fa responsable de tot això? No n'hi ha de responsable? Es pot paraitzar un aeroport internacional com l'aeroport de Barcelona durant deu hores seguides sense que intervingui ningú de les forces d'ordre públic, amb l'aeroport segrestat, amb centenars i centenars de vols despistats per un costat i per un altre, amb afectació greu sobre la seguretat aèria, amb conseqüències gravíssimes sobre més de cent mil persones i les seves famílies? Pot passar això en un país, en un país madur, en un país avançat, en un país modern, en un país desenvolupat sense que ningú des dels governs, des dels diferents governs se'n faci responsable? Això és el que ens diuen avui, no avui concretament, aquests darrers dies, i ahir també al Congrés dels Diputats. Tothom mira cap a un altre costat aquí.

Dintre d'aquesta compensació moral i dintre d'aquesta prevenció que s'ha de fer de cara al futur no hi ha ni un sol responsable? Ningú a AENA és responsable del que va passar? Ningú en el Ministeri de l'Interior és responsable del que va passar? Ningú en el Ministeri de Foment és responsable del que va passar? Ni el Govern de la Generalitat ni el Govern central hi tenen absolutament cap responsabilitat? Aquest és el missatge que s'ha de donar a nivell de país que quan passa una cosa d'aquesta magnitud i d'aquestes conseqüències no hi ha responsable?

Hi ha molta gent que clam i que crida per aquesta responsabilitat. No és un tema d'ambient preelectoral com alguns diuen. És un tema d'absoluta justícia. I jo demano que aquest Parlament serveixi de caixa de ressonància perquè aquestes responsabilitats es puguin depurar. Algun responsable ha de sortir de tot això i algun responsable, a més a més, d'alt nivell.

Es va dir a Madrid, i ho reiterem avui a Catalunya, perquè, si no hi ha cap responsable de tot plegat, això es convertirà en una autèntica presa de pèl.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre les gestions per a traspasar-ne a la Generalitat la gestió integral (tram. 250-01221/07)

Pot presentar, ara, les propostes de resolució del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, una de les preguntes que encara continua vigent d'ençà de la data del dia 28 de juliol, pregunta que sembla que ningú no gosa respondre, és exactament qui mana al Prat, quina és l'autoritat responsable de tot allò que ocorre a l'aeroport del Prat, l'aeroport que és el número novè en importància d'Europa i a l'aeroport que més ha crescut aquests darrers temps en el conjunt de la Unió Europea.

Hem pogut veure una reacció que, com a catalans, no ens ha agradat gens, i és fins a quin punt les autoritats del nostre Govern s'han atrinxerat darrera l'afirmació que aquesta no era la seva competència legal, oblidant que no hi ha res que passi a Catalunya que no afecti i que no sigui competència, ni que sigui moral, civil, del Govern de Catalunya.

Sentíem declaracions de consellers, sentíem la mateixa declaració del president de la Generalitat, el qual feia ús de la paraula molt temps després que hagués intervingut el president del Govern espanyol. I això no sembla absolutament ni lògic ni normal, que qui primer surti a fer ús de la paraula, a intervenir, a prendre posició davant del col·lapse del dia 28 de juliol sigui el president del Govern espanyol i no el president del Govern de l'Estat. Com tampoc no hauria de ser que surti abans una ministra del Govern espanyol que no pas determinats consellers del Govern de Catalunya.

La veritat és que hi ha hagut diligència, molta més diligència per part del Govern de l'Estat que no pas per part del Govern de la Generalitat. I aquesta manca de diligència, aquesta absència de capacitat de resposta el que fa és debilitar el concepte d'autogovern, afeblir el concepte d'autonomia política i, evidentment, comportar que molta gent es preguntí en veu alta de què li serveix a Catalunya tenir un govern propi, de què li serveix a Catalunya tenir la Generalitat si en aspectes essencials que afecten centenars de milers de persones, aquest Govern de la Generalitat diu que no és competència seva i que, per tant, no l'afecta.

Sembla talment com si, al llarg de la crisi, l'única competència que preocupava exercir al Govern de la Generalitat era passar desapercebuts, com si això no els afectés: millor que ningú no surti, no fos cas que prenguem mal.

A més a més, queda clar que aquelles accions que sí que podien correspondre, com és en el Departament d'Indústria, Treball i, en aquest cas, Consum, des del moment que aquestes competències passen a aquest Departament, aquestes no s'anuncien fins al dijous dia

3 d'agost, quan ja feia dies que el mateix Ministeri de Foment anunciava per ràdio l'assessorament de les persones afectades pel col·lapse del dia 28 de juliol.

Lamentablement, i em sap greu dir-ho, el Ministeri de Foment va tenir reaccions de govern; la Generalitat va tenir, més aviat, reaccions de diputació petita, sigui dit amb tots els respectes per les diputacions petites.

Volia dir també que si la forma de comportar-se els treballadors va ser una forma inadequada, al nostre entendre, pel dany que va causar a tantes desenes de milers de persones, ho va ser fonamentalment per l'actitud imprudent d'AENA i per l'actitud provocativa i irresponsable d'Iberia, anunciant la pèrdua del *handling* als treballadors, sense que aquests disposessin de la informació completa de què havien de disposar, sense que aquests es tinguessin en compte, no se'ls fes arribar les conseqüències d'aquesta decisió i altres consideracions.

No hi ha hagut, per part del Govern de Catalunya, en aquells aspectes que sí que hi havia competències legals..., quan no hi ha competències, s'escapoleix de l'escomesa, el Govern de Catalunya, i diu «això no és nostre, aquí no hi podem dir res, perquè legalment no ens correspon», i, quan sí que correspon, com és el Departament d'Indústria, aleshores resulta que d'això la reacció és francament molt tardana i es redueix a una campanya informativa, que aquesta la va fer el Ministeri de Foment, als mitjans de comunicació i de ràdio informant els afectats. En el cas català, això es va concretar en un comunicat de premsa de repercussions més aviat limitades. Sembla com si fes por sortir a assumir el lideratge davant d'aquesta qüestió.

Evidentment, després d'un article interessant de llegir del president de la Generalitat i d'algunes de les seves declaracions, òbviament, ningú podrà negar al president de la Generalitat que tingui una visió optimista de la història i de la realitat, sobretot en allò que afegeix, en allò que concreta que l'Estat ha quedat residual a Catalunya. Doncs, sort que ha quedat residual. El que ha quedat residual a Catalunya durant la crisi de l'aeroport és el Govern de la Generalitat. Això sí que ha quedat residual. Perquè a ningú se li ha acudit anar a plantejar davant del Govern de la Generalitat, d'anar a presentar davant del Govern de la Generalitat les reclamacions de les seves queixes, de les seves necessitats i la defensa dels seus interessos, perquè ja veien que els que estaven dalt, que els que estaven al Govern, d'això no en volien fer res i que s'expulsaven, es treien de sobre les responsabilitats.

El problema de l'aeroport és la prova més clara que aquest Estatut no és ni de lluny aquell que permet que Catalunya sigui la nació sense estat amb més poder polític d'Europa. Sincerament, aquesta és una afirmació que no se sosté des de cap punt de vista: ni se sosté des del punt de vista del finançament, ni des del punt de vista de la seguretat, ni des del punt de vista de la política lingüística, ni des del punt de vista de la presència en els organismes de la Unió Europea, com sí que pot passar en altres territoris de la resta d'Europa.

Per això, nosaltres plantejem en la nostra resolució molt clarament que aquí hi ha d'haver, sense cap mena de dilació, el pas de la prehistòria aeroportuària, si es

pot dir així, a la modernitat que avui correspon. I avui Espanya continua essent l'únic Estat d'Europa amb un model de gestió dels aeroports absolutament antiquat, tronat, incompetent, ineficient i ineficax.

De vegades, alguns federalistes retòrics, que en alguna ocasió segurament es deuen haver submergit en les pàgines de Pi i Maragall abans que existissin els aeroports, farien bé de veure com són gestionats, avui, els aeroports de la República Federal Alemanya. Per exemple, l'aeroport de Frankfurt, que no és pas capital d'un estat independent i sobirà, com no ho és Barcelona, resulta que l'Estat hi té el 31,68 per cent de la gestió d'aquest aeroport –l'Estat vol dir el *Land*, la comunitat autònoma, el que aquí en diríem la Generalitat– i la ciutat de Frankfurt el 20,23. Per tant, pràcticament el 52 per cent –51,91– de la gestió d'aquell aeroport depèn de l'Estat de Hess i de la ciutat de Frankfurt. I el que aquí en diríem el Govern central, i que allà és la República Federal Alemanya, quin percentatge hi té en la gestió d'aquest aeroport? Doncs, exactament el 6,56. Això és federalisme, allò altre és una altra cosa.

El mateix podríem dir en el cas concret de Munic, on resulta que l'Estat de Baviera o, com diuen ells, «l'Estat lliure de Baviera», que segons alguns té molt menys poder polític que no pas nosaltres, hi té el 51 per cent i la ciutat de Munic el 23 per cent. Per tant, el 74 per cent de la gestió de l'aeroport de Munic és en mans de la gent d'aquell *Land*, d'aquella comunitat, i de la seva capital. Correspon a la República Federal Alemanya el 26 per cent; per tant, hi és absolutament minoritari. Vol dir que hi ha un plantejament realment concebut de baix a dalt que el converteix per la proximitat en la gestió en molt més eficaç, molt competent i molt més eficient.

És això el que nosaltres demanem i és això el que nosaltres plantejgem –i acabo, senyor president– quan en la nostra resolució plantejgem que ja s'ha de tirar pel dret i que hem d'anar estrictament al traspass de l'aeroport a mans catalanes per la via del 150.2. Que ens ho traspassin, i aquí ja ens aclarirem, ja discutirem exactament quina participació donem o no a la iniciativa privada i als ajuntaments, que hi han de ser, entenem que és bo que hi siguin. Per això, nosaltres centrem en aquest punt clau, el 150.2, tot l'edifici de la nostra resolució.

Votarem favorablement, i ho anuncio, parts importants, la majoria de la resolució de Convergència i Unió, amb una excepció, en la qual ens abstindrem: el primer punt de la seva resolució. Nosaltres ja hem fet el posicionament corresponent al que vam entendre que era una actitud inadequada per part dels treballadors que van ocupar les pistes. Però entenem també que almenys una de les organitzacions sindicals –en aquest cas, la UGT– va demanar disculpes als usuaris. I, per tant, això permet que nosaltres en aquest punt primer de la resolució de Convergència i Unió no hi donem suport i que ens abstinguem.

I votarem també favorablement algun altre aspecte, algun altre punt de la resolució que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Celebrem que, finalment, es produeixi aquest anunci de compareixença del delegat del Govern espanyol. Aleshores, no només podrem aquí aclarir finalment la

resposta famosa d'«on és en Wally?» –és a dir: què passa?, qui es fa responsable del que succeeix a l'aeroport de Barcelona?–, sinó també que un comença a estar preocupat que els màxims responsables de la seguretat d'aquest país, perquè hi ha una part del territori on la seguretat, a causa del desplegament, depèn directament, com a policia integral i ordinària, del Govern de la Generalitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

... per tant, del Departament d'Interior, i una altra de la Delegació del Govern, comença a estar preocupat de veure la mala entesa que hi ha entre els representats d'aquests dos organismes, cosa que no fa res més que perjudicar, a l'hora de la veritat –si així passés i no volem que passi–, la seguretat a què tenen dret tots els ciutadans i ciutadanes en un estat de dret i en un marc democràtic.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Proposta de resolució sobre les gestions per a normalitzar l'activitat de l'aeroport de Barcelona amb motiu de la vaga del 28 de juliol de 2006 i sobre el rescabament als afectats (tram. 250-01222/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el dia 28 de juliol van passar dues coses: per un costat, una pila de ciutadans, molts milers de ciutadans, no només de Catalunya, sinó d'Espanya i d'Europa, van quedar afectats per una vaga salvatge, i molts vols, gairebé sis cents, es varen haver de suprimir. I per l'altre costat, dos governs no van fer res, i van deixar, en un primer moment, que les hores ho curessin; i, en un segon moment, quan no quedava més remei, el que tenia competències directes al final es va decidir a actuar.

Per cert, ja que fa un moment es parlava de disculpes... són curioses, no?, les declaracions d'algun líder sindical que diu: «Home, si hagués vingut la policia, nosaltres hauríem marxat.» Això no quadra amb totes aquelles pors terribles de la gran prudència que s'havia de tenir. Ho han dit ells: «És que si hagués vingut la policia, nosaltres..., però com que no venien, doncs mira, allà estaven de càmping.» I això va passar el dia 28 de juliol.

Quinze dies després continuem sense saber exactament què va passar. Jo ahir al vespre, preparant aquesta intervenció d'avui, repassava les notes que vaig prendre

l'altre dia a la Diputació Permanent, i jo arribava a una conclusió, que no sé si és encertada o no, parlo amb relació al Govern de la Generalitat: el conseller Nadal i la consellera Tura es dedicaven a telefonar, el conseller Castells repartia informes, el conseller Valls controlava que el conseller Castells hagués repartit els informes i la consellera Geli ens demanava a tots que fóssim discrets; és a dir, que del que passa, no en parléssim.

Aquesta és la síntesi de les notes que jo vaig prendre, i crec que no són exagerades, perquè quinze dies després continuem amb això: sabem que van telefonar però no sabem si algú va agafar el telèfon. I, més aviat, per declaracions que hem sentit del senyor delegat del Govern –que es veu que li costa venir al Parlament, però no li costa massa parlar amb els mitjans de comunicació–, doncs, un queda més confós sobre si va, algú, agafar el telèfon o no.

El que també sabem és que el Govern de la Generalitat –això sí que ho comencem a saber– no va fer cap gestió seriosament, i a aquestes alçades de la vida, encara, com a Govern de la Generalitat, no ha criticat la inacció d'aquells que en tenien les competències directes.

I també sabem que l'endemà la senyora Magdalena Álvarez, com aquell que va a visitar territoris, va venir a l'aeroport del Prat acompanyada del delegat del Govern, però que jo recordi de ningú en representació del Govern de la Generalitat. Bé. La desaparició és total.

I, després, ens delectem, dies després, 6 o 7, amb unes declaracions del president de la Generalitat que deia alguna cosa així com dues coses, diu: «Miri, ens alegrem molt que hagi passat aquest desastre perquè ara tenim la competència aeroportuària més a prop.» Home, això potser que ho expliqui a tots els ciutadans que han vist les seves vacances frustrades, que han vist el seu temps de lleure frustrat o els seus negocis o el que fos. Que els expliqui si el sistema competencial funciona així. Jo em pensava que funcionava d'una altra manera. Però ja se sap que un servidor no és president de la Generalitat, i, per tant, potser no pot estar a l'altura d'aquestes circumstàncies.

I també ens assabentem d'una altra cosa, que els catalans és bo que ho sàpiguen: que el Govern de la Generalitat no va fer res perquè no té competències. I ell allà on no té accions, venia a dir, no actua.

Per tant, els catalans que sàpiguen, a partir d'ara, quan viatgin pel món, que si els passa alguna cosa el Govern de la Generalitat no farà res, perquè no té competències i perquè no té accions a Alemanya, a França, a Bèlgica o a Holanda. I això és bo –és bo– que el president de la Generalitat ho verbalitzi, és bo que els ciutadans de Catalunya ho sàpiguen, perquè així sabem amb quin Govern, amb quines actituds ens juguem, diem, les pesetes cada dia, els euros.

Anem a parlar una mica, perquè aquí que també som tots, de vegades, una mica divertits, anem a parlar de competències i d'incompetències.

És veritat que el Govern de la Generalitat no té competències directes. Però no fem més trampes, que el Govern de la Generalitat pertany, és exactament del mateix partit que governa i que sí que té competèn-

cies. El Partit Socialista governa a Madrid, governa a Catalunya, governa a Barcelona. I és el mateix Partit Socialista, és exactament el mateix. I la incompetència demostrada allà.

Em sap greu perquè el que ara diré..., com que el senyor Iceta té, diguem-ne, una afició a la història, li ho volia dedicar una mica a ell, però no hi és. Això pot ser una falta de cortesia parlamentària, però, bé, tampoc passa res perquè és «carinyós». Recorden el senyor Roldán? Però, sobretot, recorden un article del senyor Umbral, a *El Mundo*, que deia, arran de tot el tema aquell de Laos i tot allò, deia... –i de les cartes de Laos, ho deia–: «Y lo peor de todo es que no saben francés.» Demostrant el que era la falta de competència i, sobretot, la demostració d'incompetència. Bé.

El pitjor de tot és que no saben posar anuncis. Dijous 9. Un govern que no sap ni posar un anunci del dia exacte en què entra en vigor l'Estatut tampoc hauria gestionat bé –tampoc hauria gestionat bé. No parlem de competències, parlem d'incompetència del Partit Socialista per gestionar la cosa pública. Parlem d'això. I, home, a mi em sorprèn que algun partit –que algun partit– es desorienti.

Perquè del que parlem i del que hauríem d'estar parlant, en aquest moment, avui i aquí, és de com garantim –com ho garantim– que els ciutadans afectats vegin rescabalats tots els problemes que varen tenir; és de com garantim que hi hagi una mica més de rigor i de serietat, i és de com ho fem per saber exactament què va passar i perquè això no torni a passar.

I el debat que avui no toca és el debat, i ho sento, és el debat de competències. No toca, aquest debat. Entre altres coses perquè, ho torno a repetir, hauria passat exactament el mateix: no hi ha més competència pel fet de tenir-la més a prop quan un no vol gestionar bé les coses.

En segon lloc, perquè, com molt bé ens va il·lustrar la consellera Tura l'altre dia –mira, això sí que va estar bé– és un problema de duana. I, per tant, la intervenció de les forces d'ordre públic mai hauria estat un tema de competències de la Generalitat, hauria estat un tema de competència del Govern central.

I si anem en aquest debat de les competències, i aquí és on un queda molt més sorprès..., queda molt més sorprès, sobretot, per part de Convergència, a mi no m'estranyaria que al final d'aquesta història fos..., volen que els expliqui un conte? Que el senyor Zapatero ens prometi que es reunirà a la comissió bilateral per començar a fer la transferència de la gestió aeroportuària i que posi de president d'aquesta Comissió el senyor Montilla. (*Veus de fons.*) Vull dir, serà una solució genial i haurem despistat el debat, haurem parlat d'un altre debat i una incompetència del Partit Socialista l'haurem convertida en una promesa més del senyor Zapatero, d'aquestes que fa –que, evidentment, no compleix–, però que abans que no ens adonem que no les compleix passen anys. Bé. Tothom sabrà a què juga, però, mentrestant, no parlem dels afectats.

Nosaltres, senyor president, donarem suport, evidentment, a la nostra Proposta de resolució –de tant en tant

som coherents. També donarem suport a la Proposta de resolució que fan altres grups, però no, en cap cas, donarem..., i demanarem en el seu moment oportú, votació separada, a la confusió del debat i a parlar d'un debat de competències quan no és aquest el debat que avui ens porta aquí. I no donarem suport a la proposta del Partit Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies.

Proposta de resolució sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre les gestions per a traspassar a la Generalitat la gestió compartida d'aquest aeroport i la gestió integral dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell (tram. 250-01223/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Bé. Em penso que vaig acabar la intervenció de fa una setmana dient que hauríem d'intentar no decebre els ciutadans amb la discussió que havíem de fer, l'altre dia i avui. I em sembla que, una vegada més, no ho hem aconseguit, almenys els tres diputats que m'han precedit. Potser han demostrat que estan més interessats en fer un electoralisme –que pot ser ben legítim– que no pas a escatir quines són les responsabilitats, i bàsicament, primer, les causes, que provoquen el que va passar al Prat el dia 28 de juliol.

S'ha parlat de tot, fins i tot s'ha parlat de Laos i del senyor Roldán –imagini's si hem anat enrere–; s'ha parlat, doncs, de poder residual o de si la Generalitat fos com una diputació, etcètera; s'ha parlat del debat estatutari, altra vegada, i totes aquestes qüestions. I a mi em sembla que, hi insisteixo, no interessen excessivament als ciutadans.

De totes maneres, centrem-nos en la resolució que hem presentat, el nostre Grup Parlamentari..., els punts 1 i 2 jo crec que són dels més importants, que fan referència a la necessitat, doncs, que totes les persones que van estar afectades per tot aquell procés, aquella ocupació de les pistes, doncs, que no va ser una vaga, sinó una ocupació de les pistes, fossin rescabats, indemnitzats de tot el que fes falta, tant dels danys econòmics com dels danys morals..., em sembla que és l'element important, que tots hi coincidim.

I nosaltres donarem suport a totes les propostes de resolució als punts que facin referència en aquest aspecte, perquè ens sembla que és l'element més important. El Govern de la Generalitat hi treballa a través, doncs, de Consum; hi treballa..., ho va explicar aquí la setmana

passada a bastament, quines són les activitats que feia. Ahir encara sortia una reunió també per tal de provocar o coordinar al màxim tots aquests ajuts, indemnitzacions a les persones i per facilitar-los les reclamacions, ahir encara també hi havia una reunió en aquest sentit. I també, sembla que el Govern central, també, en aquest cas, com va dir la ministra, doncs, també estan amb aquest tema.

Bé. Si això funciona a mi em sembla que farem un pas endavant i hem d'estar molt amatents que, evidentment, aquest procés indemnitzador de danys morals i materials als afectats sigui el màxim d'eficient possible. I aquesta és la nostra primera determinació, i hauria de ser la de tots plegats, cosa que començo a dubtar.

Els altres..., els punts 3 i 4 fan referència a anar a buscar veritablement quines són les responsabilitats. Algú volia responsabilitats. Nosaltres les tenim molt clares, les responsabilitats, que són d'AENA i d'Iberia. En definitiva, bàsicament, és del Govern central, del Govern del PSOE.

Si vostès saben, AENA comença un concurs per 72 llicències d'operadors de servei de terra. No és poca cosa: dels 30.000 treballadors que es veuran afectats per aquests concursos, 9.000 es veuran obligats a canviar d'empresa perquè s'han canviat d'empresa els serveis de terra d'alguns aeroports; dels quals, d'aquests 9.000, quasi..., ben bé, no..., bona part d'ells, quasi la meitat, són a Barcelona. Això, no hauria, ja, de fer pensar que pot provocar una certa dificultat... –certa, per fer un eufemisme–, dificultat laboral davant aquesta possibilitat que hi hagi tants treballadors que hauran de canviar d'empresa, amb tot el que pot comportar, si s'accepta o no la subrogació, que després en parlaré?

Doncs, clar, el procés es va iniciar fa un any. Per què el resultat es fa públic el 20 i escaig de juliol, a finals de juliol, quan és un dels pics més importants de treball en els aeroports? Però que no diguin que va ser sorpresa. És mentida. Ahir la ministra va mentir quan va dir que no hi havia cap tipus de reunió: el 24 de juliol i el 27 de juliol hi va haver reunions clares entre els sindicats i AENA per explicar que tota aquesta resolució d'aquests concursos podria provocar problemes laborals importants, i un dels llocs on els podria provocar més importants és a l'aeroport del Prat.

Per què AENA fa perdre a Iberia els serveis de terra de l'aeroport de Barcelona? Per què no perd els serveis de terra dels aeroports de Palma, de Madrid, de Màlaga, de Bilbao, d'Alacant i de Sevilla amb la mateixa oferta econòmica i, en alguns casos, pitjors? Per què AENA sí que treu a Iberia els serveis de terra seus a l'aeroport del Prat, només a l'aeroport del Prat, dels més grans? Per què manté els altres, hi insisteixo, amb l'oferta econòmica?

Ho vàrem demanar i continuem demanant que la ministra posi sobre la taula les ofertes econòmiques de cada un dels serveis de terra de cada un dels aeroports que varen entrar en aquestes llicències, aquests 72. Que els posi i anem a veure quines són les puntuacions i quines són les ofertes de cada un! Les ofertes de les altres empreses que s'han quedat els serveis de terra de Barcelona, Newco, Globalia, Flightcare, són quasi

jo crec temeràries. Algunes d'aquestes empreses tenen vint treballadors. Fan l'oferta pensant que, una vegada més, AENA deixarà els seus propis serveis de terra del Prat a Iberia i, d'aquesta manera, doncs, van, per exemple, amb ofertes molt baixes o amb alguna empresa amb vint treballadors, com he dit abans.

Podran assumir la subrogació dels milers de treballadors que quedaran ara sense feina perquè treballaven per als serveis de terra d'Iberia? Podran aquestes tres empreses assumir-ho? Ho ha pensat, AENA, això què pot produir? No és normal la situació dels treballadors i el neguit dels treballadors davant aquesta situació? És normal el neguit, no és normal l'ocupació –que quedi clara la situació. Però em sembla que hem d'estar molt amatents de quin és l'origen de tota aquesta situació que, hi insisteixo, si aquestes empreses noves que tenen els serveis de terra d'Iberia han d'acceptar la subrogació jo crec que no poden aguantar econòmicament. Hauré de fer un pla o un estudi de viabilitat econòmica si aquestes empreses poden assumir-ho veritablement, perquè, si no, tindrem un altre caos, si no, tindrem un altre problema, i altra vegada el problema al Prat, el problema no està en els altres aeroports.

Home, AENA l'altre dia explicaven que ha donat els serveis de terra de Reus i Girona a una empresa que es diu Lesma..., bé, que no compleix ni el conveni sectorial i, a més a més, té el costum d'acomiadar, doncs, representants dels treballadors. Els representants dels treballadors, dels sindicats, doncs, com, per exemple, a Santander o a un altre aeroport..., i AENA li dona a aquesta empresa sense, evidentment, cap mena d'estudi del que significa per als treballadors que aquesta empresa, doncs, encara vagi funcionant.

Escolti si, com deia la ministra ahir: «No..., si nosaltres ho hem fet de manera transparent, i, a més a més, hem volgut, doncs, que Iberia no ho tingués tot, etcètera.» L'únic que no té és el Prat, hi insisteixo. Si AENA pretén declarar la guerra a Iberia o collar Iberia, a veure si és veritat, per primera vegada, després d'anys i panys, doncs, per què ho fa o ho paga el Prat, l'aeroport del Prat?

O sigui, no parlem nosaltres d'afavorir Iberia, sinó de no perjudicar el Prat. Perquè, per què no aplicaven el mateix criteri a Barajas? Per què no? Per què a Barajas no feien el mateix? L'oferta econòmica d'Iberia al Prat és la mateixa que a Barajas. La mateixa. Per què a Barajas la hi donen i al Prat no? Per què? Perquè allà segur que deuen tenir les conseqüències socials i laborals que podria tenir una actuació, una decisió d'aquest tipus. Per què l'únic gran aeroport on el cent per cent de la plantilla de terra haurà de canviar d'empresa és Barcelona? Sí, l'única, eh? L'únic gran aeroport on el cent per cent de la plantilla de terra, dels serveis de terra, haurà de canviar d'empresa serà a l'aeroport del Prat. Perquè, evidentment, Iberia no té aquests milers..., no els podrà utilitzar i els haurà de subrogar, ja veurem de quina manera, a aquestes tres noves empreses que tenen els serveis de terra de l'aeroport del Prat. Per què fa això AENA? Per què fa totes aquestes actuacions? Aquí no hi ha una responsabilitat clara, que provoca una guspira, que és el que provoca el caos del dia 28 de juliol al Prat?

Jo crec que Iberia, com diem a la nostra Resolució, actua d'una manera totalment interessada, a part de negligent, està clar. Jo no sé si darrere de l'actuació, o de tots aquests fets, doncs, a Iberia no li va bé ja tota aquesta situació. No sé si ja a Iberia, com vaig dir a l'anterior oportunitat, doncs, no li va bé que hi hagués aquesta situació de caos divendres passat i, d'aquesta manera, en pocs dies, el mateix dia, va aconseguir, doncs, ja serveis de terra propis; a més a més està reivindicant els serveis de terra de Clickair, cosa que legalment no pot fer-ho, però bé, a vegades sempre fent UT –es veu que les UT fan meravelles en això– doncs a la millor pot tenir-ho. No serà que ara Iberia vol recuperar allò que ha perdut a través d'AENA, vol recuperar-ho a través, potser, de fuetejar una mica els sindicats o pressionar els sindicats per tal de provocar mobilitzacions que facin reaccionar AENA i que doni beneficis altra vegada a Iberia? No ho sé. A mi em sembla que l'actitud de menyspreu d'Iberia cap a l'aeroport del Prat, com ja s'ha demostrat amb el que ha fet –que ara no ve al tema però que ja saben tots vostès–, és una actitud compartida per AENA, clarament compartida per AENA. Hi insisteixo, més de menyspreu a l'aeroport del Prat que res més, per la manera com ha actuat en tot aquest procés; que ho hem de saber perquè, sinó, llavors començem a fer jocs florals aquí amb les intervencions i no anem al *quid* de la qüestió, que és tot el que estic explicant.

Conclusió. Per a nosaltres AENA és responsable de tots els fets que van ocórrer divendres passat, responsable com a gestora dels serveis aeroportuaris, que va provocar una situació molt complicada, molt difícil als treballadors dels serveis de terra per la manera que ha fet les concessions, i que va provocar una reacció; reacció desmesurada.

També són temeràries, poc transparents i amb una manca de sensibilitat cap a l'aeroport del Prat, no? I això provoca aquesta reacció dels treballadors, que des del nostre punt de vista ja li va bé a Iberia, que d'aquesta manera reclama el que ha perdut en la concessió, no?

La ministra de Fomento és –i a més a més a partir de la intervenció d'ahir que va fer al Congrés de Diputats– qui ha d'assumir la responsabilitat d'una gestió nefasta, negligent, arrogant i en contra dels interessos del Prat; no pas en contra dels interessos d'Iberia sinó en contra dels interessos del Prat. I això és un fet claríssim.

Per això en els punts 3 i 4 nosaltres constàvem clarament quines són les responsabilitats i les actuacions de cada un dels organismes; en aquest cas Iberia, com a empresa privada, les actuacions són diferents que AENA, com a organisme públic.

I al punt últim –i acabo– el que fèiem era reclamar una vegada més, doncs, el traspàs de l'aeroport. Tenim una eina, que és l'Estatut; ho podem fer a partir d'aquest moment. Però nosaltres insistim, no caiguéssim en la temptació només d'una discussió a l'aeroport més important de Catalunya, que és l'aeroport del Prat, sinó que es pot fer, evidentment, als aeroports de Girona, Reus i Sabadell, que potser és molt més fàcil, la gestió íntegra, el traspàs i la gestió íntegra d'aquests; que comencéssim ja a treballar en aquests temes, no? Perquè

he vist que les altres forces polítiques potser ho deixaven una mica de banda i no deixen de ser elements importantíssims en el sistema aeroportuari català, com s'ha demostrat fins i tot en el caos provocat el divendres passat, doncs, que també varen ajudar –no tant com voldrien, però també que van ajudar, i que és necessari, evidentment, també aquest traspàs; i fins i tot que es pugui fer ben diferenciat. Les dificultats de traspàs del Prat són clares; ho hem vist a la negociació estatutària i ho veiem ara; potser les de Girona, Reus i Sabadell és molt més fàcil i es poden fer en paral·lel, però sobretot sense oblidar el que representa, doncs, tenir tot el sistema aeroportuari català.

En definitiva, havíem de fer un debat, jo crec, molt més profund del que hem fet en aquests moments. Ha primat excessivament l'actitud electoralista de l'oposició, de Convergència...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo... Del Partit Popular i d'Esquerra; com es diu popularment: «se'ls ha vist el llautó». A mi em sembla que la intervenció que va haver-hi del Govern va demostrar quines eren les seves competències i quin és el treball que havia fet. I, en tot cas, em sembla que la discussió és una altra, és en un altre lloc. No només per un tema de competències sinó perquè les incompetències estan en el Govern central i no en el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Proposta de resolució sobre els fets ocorreguts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 i sobre el desplegament de l'article 140.3 de l'Estatut pel que fa a la gestió dels aeroports situats a Catalunya (tram. 250-01224/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he escoltat atentament totes les intervencions, és potser l'avantatge de parlar el darrer, que agafes una visió de conjunt. I sobretot m'ha copsat molt quan he escoltat el senyor Boada, que ens deia que no hem de decebre els ciutadans. I no hi ha res pitjor per decebre els ciutadans que no veure la realitat i negar la realitat d'un problema que realment va ser molt seriós i molt important, com va ser el del Prat i és no adonar-se que al dia següent l'aeroport començava a funcionar i funcionava, que pocs dies després s'anaven arreglant ensurts que van tenir molts ciutadans, que el Govern de Catalunya va

comparèixer i que en el Congrés dels Diputats s'ha fet el que calia fer, que era discutir en una diputació permanent el que calia discutir. I no adonar-se del que és la realitat és no veure que hi ha hagut resposta, perquè ens deia algun intervingent que no hi ha hagut resposta. Doncs sí que hi ha hagut resposta. I no sols resposta governamental, sinó resposta també sindical, per exemple. I aquí tenim el secretari general de la Unió General de Treballadors, al qual saludo; i el saludo no simplement per un tema de cortesia parlamentària, sinó perquè crec que el seu sindicat va fer el que havia de fer, que és donar resposta i dir als ciutadans que lamentaven el que havia passat i que intentarien que això no tornés a passar, al mateix temps que amb l'altra mà defensava, i segueix defensant, els interessos dels treballadors, i això és donar resposta.

Com donar resposta és el que va fer el Govern d'Espanya ahir dient que obrirà els expedients que ha d'obrir, i dient que farà el que ha de fer, i dient que avançarà a les persones les indemnitzacions. Això és donar resposta.

Qui negui això està negant l'evidència, i em porta a la segona impressió que he tret d'aquestes intervencions que hi han hagut avui, que són un reguitzell de retrets repetitius. I tots ells sota l'ombra del que en podem dir electoralisme, sota l'ombra d'un interès immediat, perquè d'aquí a un parell de mesos hi han eleccions. I són intervencions sordes a les explicacions que hi ha hagut al Parlament espanyol i que va haver-hi al Parlament de Catalunya, perquè després d'haver escoltat les explicacions que es van donar aquí han continuat repetint una vegada i una altra, i una altra, les mateixes elucubracions.

Hi ha qui tot ho soluciona amb dimissions i deix de cantó els problemes de fons. Hi ha qui tot ho soluciona singularitzant-se, explicant el seu concepte de competències, etcètera. Cadascú fa el seu paper en aquest Parlament, és evident; però siguem sincers, decebrem el ciutadà de Catalunya si fem això que els estic dient, que he sentit aquest matí en aquest Parlament.

I hi ha una certesa. L'última impressió és que tinc una certesa, que haurem de discutir a fons, que cal discutir a fons el paper dels aeroports, el paper del que ha de ser Catalunya, de com s'ha de gestionar, com s'ha de fer i com s'ha de coordinar amb la resta d'aeroports d'Espanya.

Aquestes són les impressions del que els he sentit dir a vostès. I ara, si m'ho permeten, els exposaré breument quin és el contingut de la nostra Resolució. Mirin, nosaltres hem fet una resolució que el que vol és resoldre els problemes que tenim damunt la taula, els problemes de les persones. I per això rebutgem aquesta actitud que els acabo d'explicar, aquesta actitud que el que busca és el desgast, és erosionar és, com van fer la vegada anterior, posar el nom de candidats a la presidència de la Generalitat aquí per fer-los comparèixer, per erosionar-los, etcètera. Nosaltres fem una resolució absolutament breu, però creiem que és concisa i que toca el moll de les coses que s'han de tocar aquí, sense intentar treure'n profits col·laterals.

És breu perquè realment ha de ser breu, perquè el primer punt el que fa i el que ens demana és la solidaritat

amb totes les persones que s'han vist perjudicades; és una manera que el Parlament de Catalunya es faci solidari amb les persones que van patir aquells dies i que van patir greus perjudicis.

El segon punt insta el Govern de la Generalitat a prendre les iniciatives necessàries per defensar els interessos dels afectats, per ajudar al rescabament dels danys soferts, a través de les oportunes indemnitzacions, cosa que ja ha endegat també el Govern de l'Estat.

I el tercer, insta el Govern de la Generalitat a posar en marxa de forma immediata els mecanismes de relació bilateral Estat - Generalitat, amb un altre article, que no és el que comentava el senyor Carod, però sí que és el 140.3, que és el que pensem que en aquests moments pot donar bons resultats. I que s'ha de fer amb el concurs, segurament –segur– de totes les forces polítiques d'aquest Parlament de Catalunya.

Però, dit això, permetin-me que els digui quina serà també la nostra posició respecte a les altres resolucions. No podem votar aquestes resolucions, algunes d'elles –al nostre entendre– poc edificants, que el que fan, el que intenten, és burxar en aquest sentit electoralista, en aquest sentit partidista, en aquest sentit tremendista, moltes vegades, dels temes. Agraïm les resolucions que ens presenta Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya perquè considerem que estan escrites amb un altre tarannà; volen singularitzar-se, és cert, però també és veritat que cerquen, més enllà de l'electoralisme, una solució satisfactòria per a la gent del nostre país. Però hi han alguns punts d'aquestes que no podem compartir.

I, dit això, i explicada la nostra valoració al respecte, senyores i senyors diputats, permetin-me que els faci unes petites valoracions del que ha passat avui i del que ha passat aquests darrers dies. Una breu valoració, unes consideracions al fil del debat que hem tingut. Mirin, aquesta ha estat una legislatura intensa i breu. Ha estat intensa perquè –moltes vegades ho hem dit– s'ha fet en dos anys i mig el que no s'havia fet en vint-i-tres anys; hi ha hagut alternança política i hi ha hagut un estatut. I ni l'Estatut ni l'alternança política, i sobretot l'Estatut, havien estat assolits per cap govern. Aquesta ha estat una legislatura que molts de vostès, sobretot aquests que ara estan tancats en una posició més estrident, han volgut que s'acabés de pressa; l'han intentat escapar quan hi havia en aquest Parlament possibilitats de tirar endavant mesures i lleis i qüestions que eren d'interès general, d'interès de tot Catalunya. I no voldran vostès que els recordi lleis com la de serveis socials o la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, o moltes –moltes– d'aquestes que s'haurien pogut aprovar si realment hi hagués hagut, entre cometes, «un sentit patriòtic», un sentit de país, pel qual se suposa que treballarem tots els que estem aquí.

I els vull dir una cosa, nosaltres intuïm que passaria quelcom així com el que està passant avui aquí. Evidentment no teníem dots d'endevinació i no sabíem que podrien passar els esdeveniments del Prat, però ens temíem que qualsevol brot de legióneHa, que qualsevol petit incendi, que qualsevol situació hauria estat aprofitada de la manera més electoralista possible per fer comparèixer a la Diputació Permanent i fer soroll, fer

molt de soroll, fer política de soroll perquè el que els ha interessat a alguns grups de la cambra realment és de fer soroll.

Aquí hi ha hagut defici per fer reunions de la Diputació Permanent, hi ha hagut defici per fer comparèixer els que els tocava i els que no els tocava. I tot això no per solucionar el problema greu i la crisi que han tingut els ciutadans, o que hi ha hagut al Prat; no, no, tot això, encaminat a enfortir una determinada proposta política i a erosionar una altra proposta política. Això traspua una forma de fer política –senyor Puig, vostè que em mira i a vegades la practica– que és poc política, que és una forma legítima d'oposició, però que realment és una manera que jo, si em permeten l'expressió, els diria que és un model Miami de fer política, és asseure's, veure si passa alguna desgràcia, veure si passa alguna cosa, i després apuntar-s'hi; asseure's al sol i després apuntar-s'hi. I creiem que realment vostès, un grup amb tradició, amb cultura de govern, han caigut en aquesta desgràcia, en aquesta manera de fer tremendisme, en aquesta manera de fer oportunisme, en aquesta manera de fer electoralisme.

I segona reflexió –i vaig acabant, senyor president. Aquesta manera de fer política ha estat una tònica general que ha emprat el Partit Popular arreu de l'Estat, arreu d'Espanya; i algunes vegades a Catalunya, també. On és la gravetat del tema? La gravetat del tema és que aquesta manera de fer política s'ha empeltat en un grup com Convergència i Unió, amb una nova cúpula, que no una nova generació perquè ha estat criada al cotó fluix del poder al llarg de vint-i-tres anys, aquesta gent que ara... aquestes persones amb tots els respectes, que són la nova cúpula de Convergència i Unió, i que els porten a vostès a fer un tipus d'oposició estrident i poc edificant.

La meua pregunta, senyores i senyors diputats de Convergència és: on para, on és la cultura de govern que els va legar, en el seu dia, el president Pujol? (*Remor de veus.*) No s'ha vist aquí, no es veu aquí. Busquen vostès més aviat l'enfrontament, busquen vostès la ferida, busquen vostès, però en el fons, no hi ha programa, no hi ha discurs, no hi ha respostes per als ciutadans.

I, tercera reflexió, i acabo, afortunadament, els ciutadans de Catalunya i els ciutadans d'Espanya no s'ho empassen tot. No s'ho empassen tot. Si vostès pregunten, i a la pregunta si el ciutadà està empipat pel que ha passat al Prat, la resposta és: «sí». Molt empipat pel que ha passat al Prat. A la segona pregunta, si el ciutadà està empipat amb els que s'aprofiten per fer política erosiva a través de situacions «desgraciades», entre cometes, com aquesta? També. També està empipat el ciutadà per això. I el ciutadà vol que es solucionin els problemes. El ciutadà vol i sap qui va provocar el problema i com es va provocar el problema i on són les causes del problema. El ciutadà sap com es va poder aconseguir que al dia següent les coses tornessin a funcionar. El ciutadà sap que un tipus d'intervencions d'una altra manera hauria portat mals més grans. El ciutadà sap tot un seguit de qüestions que és com retornar a la tranquil·litat. El funcionament exigia, en seguretat, que el Govern fes i que l'autoritat que en aquell moment era competent al respecte, fes el que calia fer. Aquí, en aquest Parlament,

senyores i senyors diputats hem escoltat, fins i tot, coses absolutament kafkianes. Hem escoltat algun diputat demanar que intervingués l'exèrcit. Imaginin-se vostès, un dels prohoms, de les persones que podríem dir que estan més enllà en el «jingoisme» polític d'aquesta cambra, demanant que l'exèrcit espanyol intervingués per resoldre el tema del Prat. S'imaginin vostès què hauria passat si hagués intervingut l'exèrcit espanyol en el Prat? En aquests moments la Diputació Permanent estariem discutint en uns altres termes. En els termes de com era possible que l'exèrcit espanyol hagués intervingut en un tema com el Prat.

Bé, jo acabo aquí, senyores i senyors diputats, amb el benentès que nosaltres presentem una resolució que s'ajusta estrictament a allò –acabo, senyor president– que creiem que és el que pertoca i que esperen els ciutadans de Catalunya de tots nosaltres: manifestar la solidaritat amb els que han patit els problemes, instar el Govern a prendre iniciatives i aprofitar aquelles que pugui desenvolupar el Govern espanyol; instar la Generalitat a posar en marxa tot un procés perquè puguem discutir a través de l'article 140.3, el que cal discutir respecte als aeroports del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Puig demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per al·lusions concretes i també per anunciar el canvi de posició en una resolució.

El president

Trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El canvi es farem a cada bloc. Té la paraula per al·lusions.

El Sr. Puig i Godes

D'acord, moltes gràcies. No contestaré a bastament les repetides al·lusions que ha fet el senyor Ferran, al cap i a la fi crec que venint d'ell em sembla que ja queden prou més que matisades les seves valoracions, només un parell de punts. La constatació que la seva cultura de govern ha durat dos anys i mig, la nostra més de vint-i-tres anys dona pas ja a una solidesa prou contrastable, i, al cap i a la fi, si la valoració que en fa el Grup Socialista és que tota la culpa del que ha passat la té l'oposició, em sembla ja que val només per valorar com a patètica la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Doncs molt bé.

El senyor Puig feia referència a un canvi de posicionament en relació...

El Sr. Puig i Godes

Sí, en relació amb la Proposta de Resolució del Grup d'Iniciativa per Catalunya perquè hem constatat que ens hem equivocat en el debat, i que, per tant, doncs, com que el debat que ha promogut Iniciativa per Catalunya no era el debat que tota aquesta cambra i tota la societat volia, ens abstindrem en la Resolució d'Iniciativa per Catalunya.

El president

En tot cas anem bloc per bloc.

En primer lloc votariem les propostes de resolució del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. A mi em consta que hi ha una petició de votació separada del punt primer. Si el senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Nosaltres, no sé si és la que deia vostè, de la lletra c, votació separada de la lletra c.

El president

Molt bé. Per tant votarem en primer lloc... perdó, senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí. Voldria votació separada del punt 4 a hi hauria d'haver una a, i no hi és, però... Hi és la a?

El president

No tant del punt 4, que diu: «la inhibició política» sinó del punt 4 a, que diu: «així mateix».

El Sr. Boada i Masoliver

No, no. Des de «la inhibició política» fins «han estat lamentables». Fins el b, que en teoria hi hauria d'haver el a...

El president

Queda clar, queda clar.

Comencem, doncs? No, és que exactament, senyor Boada, el a és el començament, on diu «el Parlament constata». Per tant, seria votació separada del punt a 1 i votació separada del punt a 4. i finalment votació separada del punt c, eh? Queda clar, no? Votarem en primer lloc el punt a 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

12 vots a favor, 7 en contra i 4 abstencions. Queda aprovat, doncs, aquest primer punt.

Votarem seguidament el punt a 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

15 vots a favor, 8 en contra. Queda aprovat, també aquest punt.

Votarem seguidament el punt c.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 13 vots a favor i 10 en contra.

Finalment votarem la resta de la Moció que seria de la Proposta de Resolució que serien els punts 2 i 3 de l'apartat a, i l'apartat b.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Serien 16 vots a favor i 7 en contra.

Doncs molt bé. Passem seguidament a les propostes de resolució del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Per demanar votació separada dels punts 3, 4 i 5.

El president

I es pot fer conjuntament, aquesta votació?

El Sr. Vendrell i Bayona

Sí, senyor president.

El president

Hi ha alguna altra petició? Senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Votació separada dels punts 4 i 5.

El president

Alguna altra petició? Doncs, votarem, en primer lloc, els punts 1 i 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat aprovats per 13 vots a favor, 7 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament el punt 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

13 vots a favor, 10 vots en contra. Queda aprovat, doncs aquest punt, també.

Finalment punts 4 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats per 12 vots a favor, 10 en contra i 1 abstenció.

Passem seguidament a les propostes de resolució del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Aquí tenim una petició de votació separada, senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Votació separada des del paràgraf: «El Govern de la Generalitat no ha actuat...» fins a: «...han estat lamentables».

El president

Sí, sí. És el mateix que ha demanat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, eh? No hi ha cap altra petició de votació separada?

Votarem doncs en primer lloc, la resta de la Proposta de Resolució. És a dir, el primer, segon, tercer paràgrafs, i els dos darrers, eh? d'acord?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat aprovats per 12 vots a favor, 11 vots en contra.

Votarem ara els paràgrafs que s'han sol·licitat, o sigui des de: «El Govern de la Generalitat» fins a: «lamentables», que serien els paràgrafs 4, 5 i 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats per 11 vots a favor, 8 en contra i 4 abstencions.

Passaríem, seguidament, a votar les propostes de resolució del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Per demanar votació separada dels punts 4 i 5.

El president

Bé, com que hi ha votació també, els votarem separatament. Alguna altra petició?

Votem en primer lloc els punts 1, 2 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat rebutjats per 1 vot a favor, 7 vots en contra i 15 abstencions.

Votarem seguidament el punt número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

5 a favor, 10 en contra, 8 abstencions.

Finalment votarem el punt número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat també per 1 vot a favor, 14 en contra, i 8 abstencions.

I finalment votarem les propostes de resolució del Grup Socialista. Votació separada a part de les que s'han demanat ja? En aquest cas votarem en primer lloc els punts 1 i 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

8 a favor, 11 en contra, 4 abstencions. Han estat rebutjats.

Finalment votarem el punt tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

8 a favor i 15 en contra. També ha estat rebutjat.

I amb això hem acabat totes les propostes de resolució.

No havent-hi res més, en tot cas demanaria als portaveus de cada Grup Parlamentari que s'apropin un momentet aquí a la taula i, per la resta, aixequem la sessió.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i dotze minuts.